

Червона Шапочка

Жила на світі маленька дівчинка. Мати безмежно її любила, а бабуся ще дужче. До дня народження онуки бабуся подарувала їй червону шапочку. Відтоді дівчинка всюди в ній ходила.

Сусіди так про неї й казали:

— Ось Червона Шапочка йде!

Одного разу спекла матуся пиріжки і сказала доньці:

— Сходи-но, серденько, до бабусі, віднеси їй пиріжки й горщик масла та дізнайся, як її здоров'я.

Зібралася дівчинка й пішла до бабусі. Простує вона лісом, а назустріч їй — Вовк Сіромаха.

— Куди прямуєш, Червона Шапочко? — запитує Вовк.

— Іду до бабусі, несу їй пиріжки й горщик масла.

— А чи далеко живе твоя бабуся?

— Далеко, — відповідає Червона Шапочка. — Геть у тому селі, за млином, у першому будинку скраєчку.

— Гаразд,— каже Вовк,— я також хочу провідати твою бабусю. Я цим шляхом піду, а ти крокуй тим. Подивимося, хто з нас раніше прийде.

Сказав це Вовк і побіг стрімголов найкоротшою стежкою.

А дівчинка вирушила найдовшим шляхом. Ішла вона без поспіху, дорогою зупинялася, зривала квіти і збирала букети. Не встигла вона ще й до млина дійти, а Вовк уже примчав до бабусиною будиночка та стукає у двері:

— Стук-стук-стук!

— Хто там? — запитує бабуся.

— Це я, онука ваша, Червона Шапочка,— відповідає Вовк.— Я до вас у гості прийшла, пиріжки принесла й горщик масла.

А бабуся на той час нездужала й лежала в ліжку. Вона подумала, що це і справді її онука, і гукнула:

— Потягни за мотузочок, дитинко моя, двері й відчиняться!

Вовк смикнув за мотузочок — двері й відчинилися.

Накинувся Вовк на бабусю та проковтнув її цілком. Потім зачинив двері, улігся на бабусине ліжко й почав чекати на дівчинку.

Незабаром Червона Шапочка прийшла й постукала:

— Стук-стук-стук!

— Хто там? — запитує Вовк.

А голос у нього грубий, хрипкий.

Дівчинка спершу злякалася, але потім подумала, що бабуся захрипла від застуди, і відповіла:

— Це я, онука ваша. Принесла вам пиріжки й горщик масла!

Вовк відкашлявся та сказав тоншим голосом:

— Потягни за мотузочок, дитинко моя, двері й відчиняться.

Червона Шапочка смикнула за мотузочок — двері й відчинились. Увійшла дівчинка до будиночка, а Вовк заховався під ковдру й каже:

— Поклади-но, онученько, пиріжки на стіл, горщик на полицю постав, а сама ляж біля мене!

Вона присіла біля Вовка й запитує:

— Бабусю, а чому у вас такі великі руки?

— Це щоб міцніше обійняти тебе, дитинко моя.

— Бабусю, а чому у вас такі великі вуха?

— Щоб краще чути тебе, дитинко моя.

— Бабусю, а чому у вас такі великі очі?

— Щоб краще бачити тебе, дитинко моя.

— Бабусю, чому у вас такі великі зуби?

— А це щоб хутчіше з'їсти тебе, дитинко моя!

Не встигла Червона Шапочка зойкнути, як Вовк накинувся на неї та проковтнув.

На щастя, цієї миті проходили повз будиночок дроворуби із сокирами. Почули вони шум, забігли до будиночка й убили Вовка. А потім розпороли йому череву, і звідти вискочила Червона Шапочка, а за нею й бабуся — обидві живі та здорові.

Поведюшка, або Кришталевий черевичок

Жив собі один поважний і знатний чоловік. Його перша дружина померла, й він одружився вдруге, та на такій лайливій і пихатій жінці, якої світ ще не бачив. Вона мала двох дочок, які неабияк скидалися на свою матір — і обличчям, і розумом, і характером. У чоловіка також була донька, добра, привітна, лагідна, — достоту покійна мати. А матуся її була найгарнішою та найдобрішою жінкою.

І ось нова господиня почала порядкувати. Одразу ж і показала вона свою лиху вдачу. Усе було їй не до вподоби, але найдужче не злюбила вона пасербицю. Дівчина була така вродлива, що дочки мачухи поряд із нею здавалися геть незугарними.

Нещасну пасербицю примушували виконувати всю найбруднішу та найважчу роботу в будинку: вона чистила казани

